

2015. december 31.–2016. január 7. - **Egy évvel ezelőtt még csak az ukrajnai válság fenyegette Európa békéjét.**

A mögöttünk hagyott esztendő újfajta háborúval lepte meg Európát. Népáradat indult, honfoglalás szándékával. Ahogy fokozódott az áradat időben és létszámban, úgy tudatosult az európaiak számára annak veszélyessége és szervezettsége.

A kontinens alighogy kilábal a gazdasági válságból, amiben Magyarország jól vizsgázott, népe reménnyel tekintett a jövőbe, további emelkedés ígéretével. Ezt zavarta meg az ország szomszédságában a területre, lakosságra nagy országban fellángoló belháború, az ukrán állam kormányzati válsága. Hamarosán tisztázódott, hogy külső beavatkozás gerjeszti a zavargásokat, és azok nyomában a fegyveres eseményeket. A háttérben az Egyesült Államok titkos beavatkozása és nyílt diplomáciai tevékenysége áll. A belháborús állapot állandó jelleget ölt, döntésre kilátástalanul folyamatosan háborús gócot képez, ami mögött a két legnagyobb fegyveres hatalom vitája nyugtalanítja Európa népét.

A most elmúlt év júniusában jelentette be Ashton Carter amerikai védelmi miniszter Tallinnban, hogy az Egyesült Államok tankokat, tüzérségi fegyvereket és más katonai felszerelést fog ideiglenesen áthelyezni kelet- és közép-európai országokba. Ashton Carter észtországi látogatása során elmondta azt is, hogy Lettország, Litvánia és Észtország, valamint Lengyelország, Románia és Bulgária hozzájárult a katonai felszerelések állomásoztatásához. Korábban a The New York Times írt arról, hogy a Pentagonban felmerült elképzelés szerint az Egyesült Államok nehézfegyverzetet állomásoztatna a Baltikumban és más kelet-közép-európai országokban az ukrajnai orosz beavatkozás miatt aggódó NATO-szövetségesek megnyugtatóására, egyben esetleges további agressziók megelőzésére.

A nyugtalanságot valójában nem az orosz „beavatkozás” félelme, hanem az amerikai fegyveres bázisok telepítése okozza. Az amerikai fegyveres felvonulás az ukrajnai helyzeten túli, távolabbi katonai beavatkozásra alkalmas felkészülésre utal. A háborúzásra mindig és bárhol készséges nagyhatalom mindig óvakodott háborús konfliktusba kerülni a Szovjetunióval amikor a kiszolgáltatott országok várták felszabadításukat, erre emlékezve úgy látjuk, már ne az amerikaiak fogalmazzák meg azt, hogy kitől-mitől féltik szabadságukat az európai országok. Viszont valóban félelmetes az, hogy 2015-ben megkezdődött Európa előzőnlése közel-keleti és afrikai népekkel. Aggodalommal követtük ennek a kivédhetetlen invázióknak eseményeit. Szerencsére a magyar kormány megtette a természetes védekezés első lépéseit országa érdekében. Cselekedetét az Európai Unió és vezető országai elítélték, és semmit nem tettek az áradat feltartóztatására. Amerika hallgatott, nem az ő dolga.

Ez a magatartás megdöbbentő, és érthetlensége miatt a független gondolkodású ember keresi az okát. Értelmes ok hiányában csak valamilyen felfogásbeli preparáltságot vagy bűnrészes érdekeltséget lehet feltételezni.

Elfogadható magyarázat csak az lehet, hogy Nyugat-Európa államainak képviselői, törvényhozói és végrehajtó szervei a liberalizmus ideológiai kalodájában feladataikat szoros utasítási rendszerben végzik, aminek szolgálatában az adott társadalom érdekeivel ellentétes igazgatást valósítanak meg. A magas javadalmazású, korrupt hivatalnoki táborba válogatottan bekerülteknek már eszükbe sem juthat mást mondani, tenni, mint ami számukra természetszerűként elfogadottan politikailag korrekt.

Rendszerként ilyen módon működő hivatalnoki osztály Európában korábban ismeretlen volt, most úgy működik, hogy minden parlamenti párt, bal vagy jobb, szocialista vagy konzervatív,

vagy akár kereszténydemokrata, elfogadja közös alapelveként gazdasági téren a szabad piac elvet, politikai téren a liberalizmust. Ez a szinte hitvallási együttérzés az odaadó középkori vallásosságra hajaz, vagy inkább a jelenkori szemellenzős kommunista pártemberre. De ne kerülgessük a témát, mint macska a forró kását – gyakorlatilag olyan egyetértő kétpártszisztéma jött létre az amerikai igazgatásra jutott Nyugat-Európában, mint ami évszázada igazgatja az Amerikai Egyesült Államokat. A demokrácia színpalái mögött azonosan programozott pártok uralma.

A migránsáradat pedig az amerikaiak közel-keleti állandó háborúskodása közvetlen következménye, nagy valószínűséggel szándékos is, és ha a veszélyeztetett Európa országai – akár az Európai Unió hivatali tiltásával szembeszállva – nem állnak ellent az áradatnak, a földrész emberi értékű történelme befejeződik. És ha Európára ez vár, akkor annak okozói gonosztevők.

– Az Egyesült Államok fegyverként használja a bevándorlókat Európa ellen, mivel veszélyeztetve érzi világhatalmi pozícióját az utóbbi időben kialakult eurázsiai együttműködés miatt – mondta Bogár László közgazdász az M1 aktuális csatornán. Kifejtette: – Európa, Oroszország és Kína között az utóbbi egy-két évtizedben kialakult együttműködés megmutatta, hogy ezek az országok jól kiegészítik egymást gazdasági, társadalmi és kulturális téren, és az Egyesült Államok ezáltal több területen is feleslegessé és értelmetlenné vált. A kialakult helyzet sérti Amerika érdekeit, ezért fegyverként használja a bevándorlókat Európa ellen – tette hozzá. Orbán Viktor álláspontja szerint nem véletlen, hogy naponta több ezer embert „szállítanak be Európába”: egy tudatos, baloldalinak mondható szellemi konstrukciót akarnak megvalósítani, ami a nemzetállamokat Európában zárójelbe akarja tenni. – Ezzel az összeesküvéssel, ezzel az árulással szemben nekünk a demokráciához kell fordulnunk, a néphez kell fordulnunk, és európai vitát kell indítani azzal a céllal, hogy abból egy erős és keresztény Európa kerekedjen ki – mondta.

Interjú során Csermely Péternek válaszolva Orbán Viktor az alábbiakat mondta:

– Eleve vannak olyan politikusok, akik az uniótól a nemzetállamok meghaladását várják. Közép-Európában mi inkább úgy gondoljuk, hogy azért jó az EU, mert mi, a nemzetek egyenként és együtt is erősebbek leszünk benne. Az első nézet hívei örülnek a migránsok bevándorlásának, hiszen így megrendülhetnek a nemzetek etnikai alapjai, és ez szerintük nem rossz, hanem jó. Mi ezt éppen fordítva látjuk. A második csoportja a politikusoknak, akik új szavazatokat várnak és kapnak a bevándorlótól. Az elérhető felmérések szerint a bevándorlók nagy többsége baloldali szavazó lesz. Ez a tényező az egész, keresztény talapzatról kifejlődött európai pártpolitikát megrendíti. Tíz év múlva a most beengedett emberek állampolgárok lesznek családtagjaikkal együtt. Azt jól meg kell értenünk, hogy az iszlámból jött ember nem fog keresztény alapvetésű pártra szavazni, mi sem tennénk ilyet fordított esetben. A baloldalra fog húzni, mert ott legalább nem kell szembesülnie a keresztény talapzattal. Egy idő után pedig, ha elegenden lesznek, meg fogják szervezni a saját politikai érdekképviselőiket, amelyek ugyanezen okokból a baloldallal működnek majd együtt. A kontinensünk hagyományos politikai egyensúlya, ami a baloldal és a jobboldal szellemi és politikai versenyére épül, fel fog borulni. A jövő nagy kérdése, hogy Európa és különösen az Európai Néppárt politikusai és szavazói hogyan fognak erre reagálni.

– Európa keresi a helyét az átrendeződő világban. Azt az időt éljük, amikor új sorszámat kapnak országok, új katonai, geopolitikai és gazdasági centrumok emelkednek fel. Szembe kell néznünk azzal, hogy a közeli jövőben az első számú gazdasági világhatalom Kína lesz. Néhány év, és ez a katonai erejére is igaz lesz. Vajon tudja-e valaki, hogy milyen világ lesz az? Milyen

lesz a világunk, ha elpárolog az angolszász dominancia? Milyen lesz a kínai érdekérvényesítés? Európa vajon hátsó udvara lesz ennek a világnak vagy előkertje? És mi lesz a hatalmas területtel és katonai erővel rendelkező Oroszország tájékozódási iránya? A jelcini idők, a szétesett Oroszország korszaka nem tér vissza, az oroszok megtanulták a leckét. Európa érzékeli ezt a változást, érezzük, hogy csökken a pozícióink értéke és súlya, de még csak ott tartunk, hogy próbáljuk feldolgozni, ami velünk történik. Már ez sem könnyű, mert évszázadok óta nem volt ilyesmire példa. Evidencia volt az, hogy a mi civilizációnk a legerősebb, a legéletképesebb és a leginnovatívabb. Ma már nem az. Tehát itt, az unióban nem a minket elválasztó kérdésekben kellene dűlőre jutnunk, mert azokban nem tudunk. Nincs értelme erőltetni az egyszínűséget. Az EU-nak sikerekre van szüksége. Ha több ügyben leszünk sikeresek, mint amennyi nézetkülönbségünk van, akkor van jövőnk. Az unió magja az eurózóna, nekik kellene újabb sikereket elérniük. Ezek az országok sokáig jól haladtak a mélyebb integráció irányába, de ez a folyamat mára elakadt. Ha ki tudnak szabadulni ebből a kátyúból, akkor az unió jövője szép is lehet. Ha nem, akkor viszont valóban súlyos kérdésekkel kell szembenéznünk egész Európában. Akkor újra kell gombolni az európai mellényt.

Egy bankár-nagyhatalom természetrajza

Hasznos visszalapozni régmúlt évtizedek történetét. Nem újdonság az Egyesült Államok mai viselkedése. A kolozsvári Korunk folyóirat 1930. évi márciusi száma Amerika Európa ellen cím alatt közli Máray Pál politikai elemzését. A cím igazolására (és egyúttal Amerika jellemzésére) elég visszaidézni néhány mondatot:

- Az Egyesült Államok a világháború befejezése óta a könyörtelen hitelező szerepét játssza Európával szemben, hallani sem akar a volt szövetségeselek háborús adósságainak leszállításáról, egyedül Franciaországnak pl. a múlt év augusztus elsején 400 millió dollárt kellett volna kifizetni, s csak olyképen kapott haladékot egy évre, hogy a francia parlament ratifikálja a washingtoni egyezményt, amelynek értelmében Franciaország hatvankét esztendeig fizeti adósságát az Egyesült Államoknak.
- Az Egyesült Államok a háború alatt és a háború után igen erős expanziós tevékenységbe kezdett, még pedig legnagyobbbrészt Európa rovására. A háborúval és a hadi termeléssel elfoglalt európai országok elől egyre-másra ragadta el a legjobb tengerentúli piacokat. Különösen Angliát találta első sorban ez a gazdasági támadás. S pedig főként Dél-amerikában, Ausztráliában és Ázsiában.
- Nem csak a piacokat hódítja el mind inkább a maga termelése számára, hanem mind erősebben veti meg lábát a tőkájével is határain kívül.
- Ma már nem csupán spekulációs célokból vásárolják az amerikai finanszírozó társaságok az európai vállalatok részvényeit, hanem egészen nyíltan az európai ipar feletti uralom megszerzésére törekednek. Magába Angliába is bevonult az amerikai tőke.
- De legerősebben terjeszkedik az amerikai tőke Németországban. Németország csak úgy tudja az óriási jóvátételi összegeket fizetni, ha elidegeníti nemzeti javait. Minthogy csak Amerika az, amely pénzt ad, a német nagy üzemek egymás után kerülnek amerikai tulajdonba részben és egészben.
- Az amerikai tőke e hallatlan gyors előnyomulását az egész világon az Egyesült Államoknak a háború alatt megszerzett óriási pénzügyi fölénye teszi lehetővé. Az eladósodott Európa nem tud másképpen fizetni, mint nagy vállalatainak részben és egészben való elidegenítésével. Pénzzel nem fizethet, mert csak Amerika az, aki kölcsön ad, akinél minden pénz van, kénytelen tehát naturáliákban fizetni.

– Folyik jelenleg legerősebben a harc a két nagy imperialista ellenfél, Anglia és az Egyesült Államok között: kinek hatásterülete alá kerül Németország? Anglia csak politikai udvarlással környékezhetsen meg Németországot, s ezt ahol saját érdekei nem forogtak kockán, mint pl. a megszállás kérdésében, mindig meg is tette. Amerika azonban gazdasági oldalról fogott hozzá: előbb pénzt adott kölcsön Németországnak, amiből a Dawes-tervezet szerinti jóvátételt fizethesse, s gazdaságát rendbe hozhassa, most pedig kezdi felvásárolni az országot, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy Németországot tegye meg az európai gazdaság ellen irányuló mind éleinkebb támadása operációs bázisának.

– A Young tervezet egyes fontos határozmányai arra mutatnak, hogy Anglia és Franciaország kísérletet tesznek arra, hogy Németországot besorozzák az európai adósállamok közös frontjába az Egyesült Államok ellen, s a két év óta kialakulni látszó két imperialista világblokk: a Brit birodalom, Franciaország (a kolóniákkal és a keleti vazallus államokkal) és a Japán egyrészt, az Egyesült Államok, Németország és Kína másrészt, további kikristályosodását megzavarják s Németországot a maguk Amerika-ellenes blokkjába áthozzák. Ezt a célt szolgálta Briand-nak lármás külsőségek között levegőbe bocsátott Európai Egyesült Államok tervezete.

– Felmerülhet tehát a kérdés: egy új világpolitikai átcsoportosulás van-e kilátásban, s tényleg Európa, mint földrész egységesen fog-e szembekerülni Amerikával? Vajon Amerika gazdasági hadjárata Európa ellen ki fog-e tudni váltani Európában egy egységes ellenállást vagy pedig Európa belső ellentétei túlságosan erősek ahhoz, hogy a közös ellenség ellen egy egységbe kovácsolódjon?

*

Ez a 85 évvel ezelőtt kelt írás már akkor leleplezte a telhetetlenül harácsoló uzsorás pénzhatalom irányítása alá került Egyesült Államok nevű birodalom világhódító szándékát. Országok vezetői, királyok, elnökök képesek békét kötni a háborút követően, amikor a nyertes megelégedett a zsákmánnyal, a vesztes belenyugodott a béke reményében. Az uzsorás hetven évre is eladósítja volt szövetségesét is. Kamatrabzolgaságra vetné a Föld minden országát. Ennek a hatalomnak nem Washington a fővárosa, hanem New York. A birodalom: New York Empire.

Washington politikusai 1913-ban kiengedték a pénzkibocsátás jogát az állam kezéből a bankhálózat kezébe. Azóta New Yorkban fogalmazzák meg a Capitol számára a döntést nemcsak gazdasági, de politikai téren is. „The Federal Reserve Bank is a privately owned corporation established pursuant to the Federal Reserve Act to serve the public interest.” Ez a hivatalos magyarázat több mint száz éve tényként és törvényben hitelesít egy mindennap fülöncsíphető hazugságot, ami szerint a bankár a társadalom javát szolgálja.

A Federal Reserve Bank (általános jelöléssel FED) fő részvényese a Rothschild család, ugyanígy az angol fontot kibocsátó Bank of England is az ő befolyásuk alatt van. Itt felidézhető Nathan Rothschild híres mondása: „Add a kezembe egy ország pénzkibocsátásának jogát, s én nem törődöm vele, hogy ki hozza a törvényeit”.

Ez is mindennapi tapasztalat, de mint a szent alkotmány része, nem vitatható, következmények nélküli törvényes felelőtlenség. Ha ez megfelel Amerika népének, az ő dolga. A baj ott van, hogy a privately owned corporation tulajdonosai nemcsak az USA és Britannia, hanem Európa és még további társadalmak „javát” kívánják szolgálni.

*

A nyugati hatalmak politikai elitje új célkitűzése az lett, hogy az egész európai kontinens olyanná váljon, mint Nyugat-Európa. Mára ez a törekvés vált az elfogadott dogmává az

USA-ban, és ez tükröződik Obama politikájában is. Szorgalmazzák az EU-val a szabadkereskedelmi megállapodás tető alá hozását. Szerinte a megállapodás ugyanakkor erősíthetné az EU és az USA közötti stratégiai kötelekeket, a szorosabb együttműködés pedig több más területre is kiterjedhetne, mint például a védelmi szektor.

A szabadkereskedelmi megállapodás olyan egyezményt jelent, ami megszünteti a vámokat, importkvótákat, és az egymás között kereskedett termékek és szolgáltatások közti preferenciákat. A megállapodás teljesen elpusztítaná a magyar mezőgazdaságot.

Ami a gazdasági erőviszonyokat illeti, olyan ez mint a könnyűsúlyú birkózó küzdelme a nehézsúlyúval. Egyike azoknak a terveknek, amelyek a nemzeti államok felszámolását hirdetik, mint közérdekű vívmányt.

Az amerikai kormányzat már jó ideje aggodalmát fejezi ki, hogy az európai államokban az elmúlt évek sorozatos költségvetési megszorításai következtében folyamatosan csökkennek a honvédelemre költött pénzek. Ez pedig azt jelenti, hogy egyre nagyobb súly helyeződik az Egyesült Államokra, amely az egész világon állomásoztat katonai létesítményeket, állandó háborúzásainak költségeit megosztaná a szolgálatára kényszerített „szövetségeseivel”. **Csapó**

Endre